

2

LA PRINCESA DE MUNTIMAR

El rei de Marimunt pensava ben poc a trobar una reina per al seu país. Havia arribat al tron de molt jove, i sempre li havia semblat que encara tenia molt de temps per endavant. A més, estava massa encaparrat a donar ordres als seus súbdits per rumiar en aquestes coses.

Però tot això va canviar el dia que va conèixer la princesa Elisenda, l'única filla dels reis de Muntimar.

Muntimar era el regne veí de Marimunt. Començava just després dels tres turons, amb una serralada de muntanyes gegantines que semblava que mai no s'acabava, i s'estenia per la planúria fins a l'altra banda del continent, allà on tornava a aparèixer, majestuós, l'oceà. Com que a Muntimar hi vivia molta gent, no governaven només el rei i la reina, sinó també molts marquesos i marqueses, i ducs i duquesses, i barons i baro-

nesses... I com que ja se sap que aquesta mena de gent no sol estar gaire avesada a treballar, doncs cada dos per tres organitzaven festes i convits per esbargir-se i fer noves coneixences entre els de la seva classe.

Al rei Nicolau, que era l'únic aristòcrata del seu país, sovint el convidaven a aquests banquets, i va ser justament en un d'aquests àpats on va conèixer la princesa Elisenda.

Era un dia de finals de febrer. El rei de Marimunt havia anat a passar el diumenge al castell de Rocabruna, just a l'altra banda dels tres turons, on la senyora baronessa celebrava el seu aniversari. Quan va arribar l'hora de dinar, el rei es va entaular amb la mirada clavada a les viandes, sense ni tan sols fixar-se en la noia que tenia al costat.

—Bon profit —li va dir ella, molt educada.

—Gràcies —va fer el rei sense mirar-la.

—Vós sou el rei de Marimunt, oi?

—Exacte —va respondre mossegant una cuixa d'indiot.

—Diuen que és un país molt bonic...

—Ahà. Però potser massa petit... Aquest indiot és deliciós.

Veient que el rei no li feia gaire cas, la veïna es va girar i es va posar a enraonar amb l'acompanyant de l'altra banda.

Quan, al cap d'una estona, es va acabar l'àpat, la noia es va alçar i va dir al rei Nicolau:

—Encantada d'haver-vos conegut, Majestat. Segur que a partir d'ara ens veurem més sovint.

—Ah, sí? —va fer ell.

—Sí, com que ara ja sóc gran, el pare em portarà amb ell a tots els actes que vagi. Em fa una il·lusió!

—Ah... Molt bé... I qui és el teu pare?

—El meu pare? El rei de Muntimar. Sóc la princesa Elisenda...

En sentir allò, el rei Nicolau va quedar amb la boca oberta, mirant aquella noia que havia crescut tant des de la darrera vegada que l'havia vista.

Com que l'home no responia, la princesa va afegir:

—Ui, me'n vaig de seguida, que la carrossa ja deu estar preparada, i el viatge fins a la capital és tan llarg! A reveure!

Aleshores va passar una cosa ben curiosa: al rei Nicolau, que fins llavors no havia tingut cap interès per la seva veïna de taula, se li va despertar una estranya simpatia envers la noia.

«Ben mirat, era ben agradable...», va pensar. «I em sembla recordar que tenia uns ulls d'allò més bonics... I una veu molt dolça... I per ser l'hereva del tron, no semblava gens pretensiosa...»

Al cap d'una estona, el rei ja notava un pessigolleig a l'estómac, i a mitja tarda els batecs se li havien accelerat. I quan, poc abans de posar-se a dormir, es va imaginar donant ordres a tots els súbdits de Muntimar, es va enamorar definitivament de la princesa.

Els dies següents, el rei Nicolau no va parar de donar-hi voltes i més voltes, i com més pensava en la possibilitat de ser rei del

país veí, més convençut estava de l'amor que sentia per la princesa.

«Que bonic que seria...», pensava amb la vista perduda als tres turons. «Podríem unir els dos països i fundar-ne un de nou... I de nom li posaríem Muntimunt, o potser Marimar... No, no, Mantimur! O potser és més bonic Mantimar? Bé, tant li fa. Tindria un nom preciós... I molts súbdits per governar... I molts impostos per cobrar...» I després sospirava: «Ai... Em sembla que cada cop estic més enamorat de la princesa Elisenda!»